

עמ"ת 21429/08/15 - זאייד אבו סולב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עמ"ת 21429-08-15 אבו סולב(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני עורר	כבוד השופט אלון אינפלד זאייד אבו סולב (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אבנר שמש
נגד משיבה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד גיל אסיף, תביעות נגב

החלטה

האישום והחלטת בית המשפט

1. לפני ערר על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע מיום 23.7.15 (כב' השופט ר' סולקין), בה התקבלה בקשת המדינה למעצר העורר ונאשם נוסף עד תום ההליכים.
2. נגד העורר ואדם נוסף הוגש כתב אישום, המייחס להם עבירות קשר לפשע, היזק לתשתית וגניבה. התשתית בה מדובר היא צינור המוביל דלק סילוני לחיל האוויר, המופעל על ידי קצא"א, אשר דרכו להיות קבור באדמה בעומק של כמטר. בנקודה מסוימת נחשף הצינור על ידי חפירה. שם, נהרס הצינור על ידי על ידי קידוח חור בו, וחיבור מגוף חיצוני. אין מחלוקת כי הנאשמים נתפסו סמוך לצינור המחולל, בעת שהתמלא דלק מהצינור הראשי דרך הברז הפיראטי, אל צינור משני. צינור, אשר הוביל את הדלק לרכב מסחרי, אשר הארגז האחורי שלו הוסב למיכל דלק. החלק הראשון של האישום הראשון מייחס לנאשמים את הרס הצינור וחיבור הברז. החלק השני של האישום הראשון מייחס לנאשמים מעשה גניבה שנעשה יום קודם שנתפסו, באמצעות אותו רכב. האישום השני מייחס להם את מעשה הגניבה ביום בו נתפסו בכף.
3. לא הייתה מחלוקת על קיומן של ראיות לכאורה נגד העורר ביחס לאישום השני. אולם, העורר חולק על קיומן של ראיות לכאורה ביחס לאישום הראשון. יאמר, כי העורר כופר גם באישום השני, גרסתו היא שהוא התלווה לנאשם האחר, באופן חד פעמי, עת זה ביצע את העבירה. שכן, הוא עובד בשמירה באזור.
4. בית משפט השלום הנכבד קבע כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות את הנאשמים הן למעשה בו נתפסו, הן לגניבה יום קודם לכן, והן לפגיעה בצינור. בית המשפט פרט חלק מן הראיות והצביע על הדרך בה חברת קצא"א גילתה את דבר קיומה של גניבת הדלק. זאת, נוכח ירידות זמניות בלחץ הדלק, מדי פעם בפעם. לאחר גילוי מקום הפריצה לצינור, הוצבה תצפית. זאת, יום לפני המעצר, ואז נראו שניים מבצעים את

הגניבה, באמצעות הרכב שנתפס גם למחרת. ביום המעצר, נתפסו הנאשמים בכף עם הרכב.

5. לענין הראיות כי הנאשמים הם אשר פגעו בצינור, הסביר בית משפט השלום כי מדובר במתקן תשתית, קבור מתחת לאדמה, אשר מיקומו המדויק שמור בסוד. על מנת להתחבר, נדרש לחפור, לגלות הצינור, ואז להתקין ברז לשם חיבור צינור נוסף. על פי הדו"חות, המדובר באזור שומם, ריק מכל יישוב ואדם, שלא ניתן לזיהוי מרחוק. הפגיעה בצינור נעשתה רק מספר שבועות קודם למעצר, שכן רק אז הורגשו הירידות בלחץ מדי פעם. בית המשפט הסביר, כי עצם הגעת הנאשמים למקום השומם, עם הרכב והכלים הנדרשים לשם גניבת הדלק, וידיעתם אודות אותו מגוף פיראטי שהותקן, מלמד כי הם לכאורה קשורים להרכבת אותו מגוף. מסקנה זו מתחזקת מכך שאין מדובר במקום בו מתקהלים רבים לבצע את הגניבה. תדירות הגניבות, עלפי טבלת ירידת הלחץ בתיק, מלמד כי נעשתה בערך גניבה אחת ליום. משמע, אין זה בידיעת הרבים, אלא בהכרח מדובר בסוד השמור למעטים. בית המשפט מסביר כי למעשה זוהי כעין "חזקה תכופה". בהעדר הסבר מניח את הדעת מצד הנאשמים, ובהעדר הצבעה על האדם ממנו למדו על קיומו של הצינור, יש להניח כי הם היחידים שיודעים עליו, וממילא חזקה כי המעשה הוא שלהם. מה גם שאצל הנאשם האחר (לא העורר) נמצא ציוד ריתוך בבית, המאפשר ביצוע המעשה. מכאן מסקנת בית המשפט כי יש ראיות לכאורה נגד הנאשמים, אף אם הראיות ביחס לאישום הראשון נסיבתיות.

טענות הצדדים בערר

6. הסנגור פתח את טיעונו בכך שטען כי יש הסבר לידיעת הנאשמים על אותו מגוף פיראטי. הנאשם האחר טען כי ראה אנשים גונבים מאותו מקום, לפיכך החליט לעשות כן גם הוא. הסנגור טען כי אמנם הנאשם האחר מפליל הנאשם כשותף למעשה הגניבה ביום בו נתפסו. אולם, אין בטחון כי הוא יעיד במשפט. בהעדר הפללה זו, הראיה היחידה לאישום השני זה עצם נוכחות העורר בקרבת מקום. אם כי, גם הסנגור מסכים כי יש בכך ראייה לכאורה.

7. הסנגור גם תמה על כך שכתב האישום מייחס לנאשמים את הפגיעה בצינור שנעשתה כפי הנראה ביום 1.6.15, ואת שתי הגניבות האחרונות בתחילת חודש יולי, אך לא מייחס להם את כל הגניבות שהיו בינתיים. מכאן לומד הסנגור, כי גם המאשימה סבורה שאין ראיות של ממש מעבר לכל מה שארע לפני שתי הגניבות האחרונות, ומכאן שאין ראייה גם להרס הצינור על ידם דווקא. כן מצביע הסנגור על כך שלא היה זיהוי של הנאשמים עצמם בעת הגניבה יום קודם לכן. הסנגור גם הצביע על כך שהטנדר עצמו שייך לאדם שלישי, שגם הגיע לשטח בעת מעשה, ברכב אחר, אך שוחרר בשלב מעצר הימים. אותו חשוד ששוחרר טען אף הוא כי העורר עובד בשמירה באזור, דבר המחזק את גרסת העורר, כי הגיע למקום בתמימות בהיותו שומר בסביבה.

8. ב"כ המשיבה בתשובתו פתח וציין כי יש כוונה לתקן את כתב האישום, כך שייחוס לנאשמים מעשה של גניבה בנסיבות מחמירות, ולא גניבה רגילה. לענין המעורב ששוחרר, הבהיר ב"כ המאשימה כי אמנם הרכב הוא שלו, אבל הוא לא נתפס במקום, אלא במרחק מה, ולטענתו הרכב בשימוש כל המשפחה. לפיכך, המדינה לא מצאה כי הראיות לגביו מספיקות לאישום.

9. מעבר לכך, הדגיש התובע את העובדה כי העורר עצמו, על פי מזכר של אחד השוטרים (ומזכר מחזק של

שוטר נוסף) אמר אמירה מפלילה, ממנה משתמע לא רק כי הוא מודה במעשה אלא גם הבהיר ש"זה לא הפעם הראשונה שלנו".

דין

10. לאחר עיון בתיק החקירה, אין לי אלא להסכים עם בית משפט השלום ולדחות את טענות העורר. קיום "חזקה תכופה" תלוי בנסיבות של כל מקרה ומקרה. הזמן שיחשב כ"חזקה תכופה" תלוי בטיב הרכוש הגנוב, זמינותו, סחירותו, והמרחק הפיזי מהגניבה (ראו דוגמא לאחרונה ברע"פ 2653/15 **משה אברהם נ' מדינת ישראל** (מיום 12.8.15), מפי השופט מלצר). אין דומה החזקת חפץ נייד מספר ימים לאחר מעשה, למקרה שלנו. שכן, כאן הנאשמים לא רק החזיקו בחפץ הגנוב, הנאשמים למעשה נתפסו על חם, בעת ביצוע הגניבה. זאת, כאשר מדובר אכן במקום נידח, עם אפשרות גניבה אשר לו היו יודעים עליה רבים, הייתה מתבצעת שם יותר מגניבה אחת ליום. בהקשר זה, יש חשיבות גם לעדות הסייר של קצא"א, ראובן, שמצא את המקום הגניבה ביום 6.7.15. הוא מספר שהברז לא היה חשוף לעין כל, והוא עצמו לא ראה זאת מיד, אף שהוא עובד במקום ותפקידו לסייר. הוא הבחין רק בסימני טשטוש על הדרך, והחל לחקור את הסביבה. אז, ראה שיחים באזור תוואי הצינור, ואבן מונחת. רק לאחר שהרים את האבן, מצא את המגוף הפיראטי. אז, גם טרח להסתיר הכול כבתחילה, על מנת ללכוד את הגנב. משמע, מדובר במקום שלא ניתן להגיע אליו, וכמעט בלתי אפשרי לגלות אותו במקרה, אם לא יודעים על קיומו. התצפית שהוצבה, ראתה יום אחר יום את אותו הרכב, ופעם השנייה נתפסו השניים בכף.

11. לפיכך, אני מסכים עם בית משפט השלום, כי הידיעה על מקום הברז היא ידיעה מיוחדת מאוד. ידיעה זו, והשימוש בה בעת התפיסה, הם המקימים חזקה כי שניים אלה הם אשר פגעו בצינור, בהעדר כל ראיה נגדית. עם זאת, אני מצטרף לתמיהת הסנגור על כך שלא יוחסו לשניים כל מעשי הגניבה המתועדים היטב באמצעי האלקטרוני, כפי שהסבירו העדים הנוגעים בדבר, שכן לכאורה הראיות גם לגבי גניבות אלה אינן רעות כלל וכלל. מכל מקום, אף אם סבורה המדינה כי אין באמצעי האלקטרוני כדי להוכיח את כל מעשי הגניבה הפרטניים, יש בכך אינדיקציה נוספת לנחישות בביצוע העבירות וריביון, מעבר לשני מקרים אלה. ממילא עילת המעצר אכן מובהקת.

12. מעבר לכך, בניגוד לעמדת הסנגור, אני סבור כי הדברים שאמר העורר לשוטר בעת מעצרו, אכן מהווים חיזוק של ממש להוכחת האשמה. זאת, לא רק למקרה בו נתפסו, להוכיח כי העורר לא סתם עישן להנאתו התמימה, ליד המיכל המתמלא בדלק, באמצע המדבר. אלא גם, משום שהעורר אמר במפורש שאין זו הפעם הראשונה. כן השתמש העורר בביטוי "אנחנו", וממילא קשר עצמו היטב לחברו שמודה בגניבה באותו יום, ואף מפליל את העורר.

13. אציין, כי לאחר עיון בעדויות החשודים, טענת העורר כי הוא עובד באזור בשמירה, נראית על פניה כטענה בעלמא, למרות שהיא נטענת גם על ידי החשוד הנוסף. שכן, אין קישור של טענה זו לשום מערך מסודר של שמירה, לחברה, לבעל בית או בעל כלים באתרי הבנייה בסביבה, או לכל עובדה מוחשית וקונקרטיית הניתנת לבדיקה אובייקטיבית.

14. **סיכומי של דבר, צדק בית משפט השלום שקבע שיש ראיות לכאורה נגד העורר ביחס לכל האמור**

בכתב האישום.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ב' אלול תשע"ה, 17 אוגוסט 2015, בנוכחות
העורר, סנגורו עו"ד מיארה, ממשרד עו"ד שמש, ונציגת
התביעות עו"ד אל עמי.